

Dialog2

Není těžké odpovědět na otázku, čeho je nám v těchto nesnadných dobách nejvíc třeba: moudrosti a humoru. A je snad přímo dílem osudu, že autorky Zuzana Peterová a Jana Vrzalová přišly se sličnou knížkou obojím nabitou. Příznivci nakladatelství MarieTum se již po léta těší z knížek spisovatelky a psychoterapeutky Zuzany Peterové, v nichž je vypravěčem anglická buldočice Lili. Nyní se do unikátního „psího dialogu“ zapojila spisovatelka Jana Vrzalová a její německá ovčáčka Fatty. Svěbytné názory a vtipné postřehy těchto dvou představitelk na pohled i náturou velmi odlišných plemen, jejich nazírání na svět lidí i zvířat kolem nich, na život jako takový, zaujme každého, kdo chce na svět pohlédnout očima laskavosti, vzájemné ohleduplnosti, vlídnosti a optimismu, čehož všeho je nám teď tolik zapotřebí.

Obě psí dámy jsou natolik moderní, že si nechaly zřídit vlastní facebook, přístupný široké veřejnosti a dvakrát týdně na něj umisťují své postřehy.

[Facebook](#)

Jdu do salónu

Má drahá Fatty,

jak si užíváš bez mateřských povinností? Bez těch neúnavných trapičů, hladovců, rošťáků a lupičů? Nikdo neřve, nekouše Tě, nedožaduje se po stopadesátý za odpověď mlíka, nerve se s bráchou a sestrou, nekňourá a nelítá z kouta do kouta... Máš čas pro sebe a pro svou paní. Nádhera, vid'?

A k tomu všemu máš paní doma. Pěkně jak v boudě s plotem navrch. Žádné courání k sousedům na slovíčko, za kámoškou na dvojku, šup autíčkem na nákupy, do kavárny, natož někam za humna třeba do Vídně, kam tak často prchá. Prý do archívu, jak jsi mi nedávno napsala. Hahaha! Šlus! Je doma! Nikam nesmí a z hranic si už nedělá korzo. Tenhle Kokovir jí ukázal, zač je toho loket nesmět se hnout. Jako my – když nás tak hanebně nechávají doma a sami si jdou užívat! Teď aspoň vidí, co to je domácí vězení!

Totéž mám já doma. Moje paní ještě před měsícem nevěděla, kam dřív skočí: tu do práce – jakoby nemohla pracovat doma! Teď jí to jde náramně! Má to od své šéfky nařízený a ani necekne. Pak taky často opouštěla naši domácnost kvůli józe. Panečku – a teď? Cvičí totéž na koberci. Já se na ni dívám z gauče a myslím si své: takhle rozhazovat ruka a nohama a ještě za to platit – to by mě měli vidět!

Často taky startovala do prodejny za svetříkama. Někdy mě brala sebou, to je pravda, ale ne vždy. A teď? Zavřeno! Jaro na krku, ale svou róbu nemůže ani o jeden kousek rozšířit. Víš, co dělá? To by si se z ní posmála! Vytahuje svoje hadry z loňska a podivuje se, že je nezná! Bodejď by taky znala, když jich má tolik! Když teď dělala generální úklid – to, aby se neřeklo, že nic nedělá – tak já si sedla hned k její skříni. Zajímalo mě, kolik těch jarních svršků vyndá. A pak už jsem jen počítala... Ani se raději neptej na číslo! Já jsem dobrá počtárka, my Angličani umíme i násobilku, jako naše královna. Jen jedno Ti prozradím: kdyby si brala každý den jen jednou jeden kousek a další den jiný – jaro by muselo trvat asi tak celý rok... Na léto a podzim by se zaručeně nedostalo!

A já mám pouho pouhých deset vodítek s obojky, ani o jeden víc! Dva roky staré! Čili deset dní – a pak to točím nanovo. Jaká chudoba! Ubohost! Tohle musím rychle změnit. Jen co otevřou zase obchody – hned jí to vytmavím.

Nevím jak Tvoje paní – ale ta moje taky často chodí na mani – pedi a k holiči. Ted' ovšem koukala... Tyhle služby jí totiž hned tak neotevřou! Kokovir zapracoval! Zato nám, Fatty, ANO!!! Představ si, že v té jejich člověčí vládě mají asi velké milovníky nás, psů, že nám takhle dopřávají. Takže přemýšlím, že bych nahodila šílenou nutnost odejít do našeho psiho salónu a nechám se trošku upravit. Srst potřebuje po zimně vyčesat, kůže regenerovat a moje pýcha – vrásky – napudrovat, aby se mi nedělala vyrážka. A co se týká mani – pedi – tak na tom jsem už byla předevcírem. Moje paní se z toho mohla závistí pominout! Viš, kam chodím? Přímo ke své úžasné veterinářce! Přece si nenechám na své nádherné originál anglické drápy šáhnout nějakou rychlokvašenou upravovatelkou jejich délky. Ne! Nic neriskuji! Proto rovnou k doktorce! Nejdřív mě vyšetřila. Já mám takovou osvědčenou praxi, že když k ní přijdu, tak rovnou dám přední packy na vyšetřovací stůl a moje paní mi tam dodá zadní část. Tu se totiž nenamáhám sama nadzdvihnout, protože je to zbytečná námaha. Od čeho mám služebnictvo.

Já tu svou odbornou sílu – doktorku – mám moc ráda. Dokonce jsem uvažovala, jestli bych k ní někdy nešla bydlet – třeba když moje paní s pánem jednou někam na hudební festival a já musím trčet v hotelovém pokoji. Ta by se o mě určitě skvěle postarala, a navíc jsem slyšela, že nekupuje svým boxerům čudlíky, jako moje paní, protože je neodbývá! Představ si – ona jim vyváří. A denně kuřata s rýží! No Fatty, to je poctivá pracovnice! O tom se mi může jen zdát. Moje paní mi naposledy uvařila čaj. To, když jsem měla angínu. Jinak nic. Všechno za ní dělá nějaká výrobná. Tady vidíš, jak jsem na tom... Takže já tu mou hodnou a obětavou veterinářku jednou určitě přesvědčím, ona si mě vezme domů a tam se nechám takhle hezky vykrmovat. Kdybys někdy potřebovala opravdu spolehlivou doktorku – tak ta moje se jmenuje Olga Petříková, a miluje všechny psy. Mě ovšem nejvíc. Já Ti to u ní klidně zařídím, stačí říct. Ale abych se dostala k věci: když mi udělala všechno co medicínsky měla, tak jsem jí nastavila packu. A ona mě hned poslechla, vzala ty svoje perfektní nůžky a už jsem měla drápy jak na výstavu. A pak jsem si ještě nechala – pro jistotu – udělat kosmetickou údržbu zadní části mého překrásně rostlého těla, abych měla všechno voňavé a v pořádku.

Moje paní jen bledla závistí. A bledla i její dcera Ester, která šla s námi. Má tu doktorku taky ráda a někdy s ní konzultuje jejich kočku Myšku. Nechápu, jak Ester může mít místo nás, buldoků, kočku, ale to všechno způsobil ten její zbožňovaný manžel. On totiž miluje kočky a Ester přesvědčil. Aspoň jsem ted' vzácnější a Ester se na mě chodí závistivě dívat. Nikdy jsem tu jejich kočičí lásku neviděla, protože bych jí asi ukázala, co si o ní myslím...

Moje paní – to jsem Ti ještě nestačila říct – má čtyři děti. Málem dopadla jako Ty. Má je taky s jediným autorem, mým pánem. Ale o tom až jindy, protože to je extra kapitola. Jen jedno Ti povím – má dva syny, Davida a Jakuba, a s těmi žádná legrace není. Jsou to totiž statní čtyřicátníci, každý z nich má fůru dětí, takže mají co dělat. A pak si s pánem omylem ještě pořídila dvojčata, tu Ester, jak jsem Ti už řekla, a Ruth. Obě

jsou o generaci mladší než jejich bráchové. Holt moje paní nemyslela na nebezpečí Paní přírody a spoléhala na svůj pokročilejší věk, kdy se normálně nepřichází do jiného stavu. U ní to ale jaksi dopadlo jinak... Jen Ti ještě prozradím, že si prý tenkrát pro jistotu pořídila jakousi moderní „zaručenou“ antikoncepci, která je – jak se za deset měsíců ukázalo – spolehlivá „na druhou“...

Ještě Ti musím říct, že jsem nedávno v parku viděla takového podobného „vlka“ jako jsi Ty: byl černohnědý, s mohutnou hlavou i ocasem. Šel se svým pánem přesně u nohy. Neuvěřitelná německá přesnost. Podívala jsem se mu ze strany na břicho. Měl ho ucouraný, snad v té jeho srsti byly sem tam i zapíchnuté bodláky. Jeho pán se na jednu zastavil a dal mu asi tři povely najednou. A on je přesně vykonal. Pán ho zavolal a šli dál. Ohlédla jsem se. A co to nevidím? Znovu mu dal povely...

Raději jsem se nedívala a šla si svým bohorovným anglickým tempem dál. Napadlo mě, že jsi asi na tom stejně. Taky musíš takhle poslouchat a trénovat a zase poslouchat.

Máš můj obdiv. Uvědomila jsem si, že už vím, proč nechci jezdit do Německa. Asi by tam můj mozek přestal takhle svobodomyšlně myslet...

Drahá Fatty, já se teď jdu podívat, co se děje v naší kuchyni, protože slyším nějaké zajímavé zvuky. Že by paní něco přece jen vařila? Tedy nejen pro sebe kávu??? Nezapomeň, že je život voňavý, nádherný a že jen záleží na nás, jak si ho uděláme, ne na našich pánech. Tak se nedej! I když jsi policajtká v kožichu...

Těším se na Tvůj mail a mávám packou!

Tvoje cvičitelka dobré nálady

Lili

Adieu! a Vítej!

Má drahá, velevážená docentko Lili Goldová,

pokud se Ti má úvodní slova zdají nesmyslná, věz, že na konci tohoto psaní pochopíš. Nejde o protimluv Tvé nepřipravené soukromé studentky Fatty, leč o holý fakt, jasně vyjadřující skutečnost.

Dnes nediktuji dopis, nýbrž policejní hlášení. Zaznamenala jsem totiž události, o nichž Tě musím zpravit. Než mé zapisovatelce začnu diktovat, musím reagovat na Tvůj předchozí e-mail.

Koronavirus s mou spolubydlící zamával, ovšem jinak než s hystericky reagujícími sdělovacími prostředky a v důsledku laviny negativních informací i se spoluobčany. Výrazná omezení přijala s klidem Angličana a s německou ukázněností. Zjevně je to výsledek kladného vlivu nás dvou. Má však trochu problém s tím, že musí sedět doma na zadku. Takže, žádná kavárnička, žádný pokec s kámoškami u decky tekutého slunce z mělnických vinogradů. Říká tomu tvůrčí inspirace. A hlavně, žádné courání do Vídně, jež honosně označuje za pracovní cestu do archivu. Žádné lelkování na italských plážích, což pro změnu vydává za léčbu ekzému.

Lili,

nevím jak Tvá sekretářka, ale ta má si zdůvodní všechno, co potřebuje.

Také Zuzanka zbledla závistí, když se dověděla, že do salonu krásy a na pedikuru a manikuru můžeš Ty, ale ona nikoliv? Moje měnila barvy jedna radost. Lítostivě hleděla do zrcadla a sebekriticky konstatovala, že připomíná čarodějnici. O Filipojakubské noci prý může klidně řídit slet svých kolegyně. Dávám jí za pravdu. Vypadám mnohem lépe. Na rozdíl od ní UDRŽOVANĚ! Drápy upravené, srst vykartáčovaná, lesklá jak eben, šibalská jiskra v oku, postavička po porodu a kojení už zase šik... Skromnost odhazuji v dál. Sluší mi to. Jen paní coby doplněk mé maličkosti je drobným kazem na mé kráse.

Po pravdě, tentokrát je v tom nevinně. Může za to ten neviditelný zmetek koronáč, kvůli němuž musely zavřít lazebnice a další zkrášlovací místři.

Psala jsi o setkání s německým ovčákem v parku. Málínko Tě opravím. Jeho zbarvení se oficiálně říká černá se znaky. To, co s ním dělal jeho pán, má paní se mnou provádí také. Jak zavelí, musím poslechnout. Nevadí mi to. Jsem zvyklá. Kromě toho jsem už dávno přišla na to, že čím lépe a rychleji povel splním, tím dříve mi dopřeje volnost.

Jsem bez dětí. Vyrazily do světa, s batůžky napěchovanými mými dobře míněnými radami, podloženými bohatými zkušenostmi, sesbíranými na cvičáku i v běžném civilním životě. Jestli je využijí, toť otázka.

Nic se nenamlouvám. Nejsem přece hloupá naivka. Víím, jak jsem se zachovala já. Když mne maminka Cini vypravovala k mé velitelce, také mi doporučovala to i ono. Poukazovala, co by se mohlo stát, kdyby... Doufala, že si neuváženým jednáním nepopálím tlapky, nenamelu čenich.

A co jsem udělala? Sotva za mnou cvakla západka kenelky, v níž mne Pepíček odvážel, všechno jsem na to šup vypudila z hlavy. Mám přece vlastní rozum. Ledabyly jsem mamince mávla packou.

„Zbytečné starosti dospělých.“

Můj dovětek ji musel hodně znejistit, ale mně to bylo šuma fuk. Mládí nerozvážné.

„Zkušenosti jsou nepřenosné, matko. Raději si hubu nabiju sama, než bych se tvými staromódními dospěláckými pokyny řídila.“

Její chápavé oči prozrazovaly, že jako malá holka se zachovala stejně.

Vím, rodiče to s námi myslí dobře. Jako matky jsme v tomto směru stejné, jenže co naplat. Podobně jako lidé i my čtyřnozí si zkušenosti musíme obstarat sami.

Věř mi, mnohokrát mi od té doby život ušetřil lekci, při níž jsem si na maminku vzpomněla. V duchu jsem si přiznávala, že kdybych se jejími moudrými radami (brzo mi došlo, že byly moudré) řídila, ledacos mohlo být jinak. Následky méně dramatické. Méně bolestivé. Jo, mít v dětství a mládí rozum jako v dospělosti, to by bylo něco. Na druhou stranu, asi by to byla pěkná nuda. Fádní život bez vzrůša. Nic pro mne. Mé dny jednotvárné nejsou.

„Jdeme na stopy!“ zavelela paní.

„Je čas začít znovu cvičit.“

Těšila jsem se jak pubertáčka na první rande. Konečně se zase něco bude dít. Konečně můj život, v posledních měsících se točící jen a jen kolem ratolestí, nabere spád. Nadšeně jsem běhala po zahradě a výskala.

„Nešil, musím si nachystat věci,“ zklidňovala mne velitelka.

Do pracovního ruksaku nastrkala vše, co na stopy potřebujeme a také krabičku plnou voňavých kousků špeku. Můj jemný čumák měl jasno: když bude dobře čuchat, šéfová se potěší a já na konci stopy za odměnu dostanu lahůdku od našeho řezníka. Holka, jak ten umí špíček vyudit!

Pán šel s námi, aby hrál rozhodčího. Paní pojala šílený nápad. Pět měsíců jsem nestopovala. Jeden by čekal, že bude uznalá a pro začátek mi našlápne kratší stopu. Postup je následovný: podle typu zkoušky psovod nebo někdo cizí vypracuje stopy do předepsaného tvaru a délky a na trase uloží předměty. Mně dává kousky starého koberce. Pro Tvou představu. Je nastříhaný na rozměry dva na sedm. Centimetrů! Nalezený předmět musím označit. Osobně u něj zalehávám, abych ho měla mezi packami. Nesmím se ho dotknout. Paní ke mně přijde, předmět zvedne nad hlavu a ukáže rozhodčímu. Pak se vrátí, uchopí desetimetrové vodítko, opět vydá povel Stopa! a počká, až se vzdálím tak, že vodítko drží na jeho konci. Teprve poté vykročí. Podle typu zkoušky je na trase určitý počet předmětů a lomů. Ty musím také správně vyseknout.

Naše trojka vyrazila do polí za ves. O paní se pokoušely mrákoty. Vzдор nařízenému omezenému pohybu lidí to tam vypadalo jak na Karlově mostě. Hlava na hlavě. A co hůř, některé skupinky čítaly šest sedm lidí, často bez roušek.

„No nazdar!“ konstatovala a rozhlížela se po vhodném terénu.

Samozřejmě, našla ho. Trénink mi ztížila. Vyšly jsme až po obědě. Vedro na padnutí (v mém černém kožichu opravdu slast se slunit), půda vyprahlá, tvrdá jak beton.

Louka, proděravělá od myší, připomínala ementál. Navíc poryvy větru.

Snad to vzdá a vrátíme se domů, hýčkala jsem se nadějí. Ale kdež! Paní umí být dost tvrdá i k sobě. Řídí se heslem „Těžko na cvičišti, lehký na bojišti. Prohlašuje, že štěstí přeje připraveným. Nepřízeň počasí pro ni není důvodem k vynechání tréninku. Nejraději stopuji brzo z rána. Na trávě je rosa, v níž se stopa krásně nese, všude klid... Vyhýbat se horkému počasí je stejné jako vyhýbat se silnému větru, mrazu nebo dešti. Ve prospěch mého psovoda svědčí, že když mi „naloží“ vysokou teplotu a tvrdý vyprahlý terén, ubere na čase a délce stopy. Nikdy nezapomene na lepší motivaci mé maličkosti. Volí obzvláště vybrané lahůdky, na něž se moc těším. O to více se snažím, abych jí udělala radost.

Plocha, na níž jsme měly cvičit, jen nesměle vykukujícím osením naznačovala, že jde o pole. Náš kraj už několik let patří k nejsušším. Když výjimečně trochu sprchne, tančíme na zahradě nadšením.

Než paní stopu našlápne, vítr zesílil a turistů přibývalo.

„Jdeme na to. Snad jsi všechno nezapomněla.“

Popadla stopovací vodítko. Přistoupily jsme k pánovi.

„Pane rozhodčí, psovod Jana ta a ta s fenou Fatty Z Daskonu jsou připraveny ke složení pachové zkoušky podle ZVV1. Fena předměty označuje.“

Po hlášení si podali ruce, velitelka mi upravila vodítko a zavelela:

„Stopa!“

Pustila jsem se do práce. Čumák těsně u země. Vtahovala jsem do sebe pach až bylo slyšet, jak funím. Kolemjdoucí mne nezajímali. Vítr mne nutil se plně soustředit. První lom doprava jsem zvládla dobře. Musím se pochválit. Šla jsem jak dobře seřízený strojek. Zalehla jsem u předmětu, a tak to pokračovalo. Vidina špíčku byla po čertech silnou motivací. Poslední předmět, pochvala užaslé paní a kýžená porce řezníkovy delikatesy.

„Ty jsi šikovná pusinka. Po takové době a tak pěkně jsi pracovala.“

Krajinou se nesl chvalozpěv mé paní.

Nechápu, čemu se divila. Ví přece, co ve mně má.

Kromě stop cvičíme také poslušnost. Pravda, je to trochu nuda, ale velitelka mi ji dokáže zpříjemnit hrátkami s míčkem. Obnáší to mimo jiné obraty vpravo, vlevo, čelem vzad. Lehni, sedni, stůj na místě i za pochodu. Střídání chůze – normální krok, běh, pomalý, aporty přes překážku... Divím se sama sobě, že i tohle mne po porodu začalo bavit.

Nevím jak Ty, Lili,

ale já jsem chválena ráda, proto se snažím víc než před porodem. Navíc mám příjemný pocit, že zase žiju, že můj život opět dostal pravidelný řád. To mi vyhovuje.

Pozdě večer volala Radulka. Pro řev, který se z telefonu nesl, ji nebylo pořádně slyšet.

„Co to je? Vraždíte snad psy?“ tázala se má velitelka.

„Ort se snaží dostat z kotce. Stojí na zadních, přední zapřené do mříže, hlavu prostrčenou. Vyvádí jak pomínutý. Pochopitelně, štěkají i ostatní.“

„Ticho!“ ozvalo se rázně z dálky.

Radka komentovala, co se u nich děje.

Můj synek, navyklý volnému pohybu na naší zahradě, se ne a ne smířit s tím, že je konec toulkám a hrátkám, že nastávají povinnosti spojené s přísným režimem.

„Je to žárlivec žárlivý. Nažere se, vychrápe a pak si vynucuje pozornost. Prostě – JÁ jsem se vyspinkal dorůžova, chci si hrát, tak se mi račte věnovat. Od toho tu přece jste!“

„Chápej, když u nás zůstal déle, byl jako jedináček. Veškerou pozornost jsme věnovali pouze jemu,“ snažila se paní zmírnit důsledky Ortíkova chování.

Všichni Pepíčkoví chovanci z něj mají respekt. Jemu stačí jednou zařvat: Ticho! a v mžiku nastane hrobový klid. Ort brzo pochopí, že tak to je, že poslouchat se musí.

Jsou práva i povinnosti.

Štěkot ustal jako když utne.

„Pepa mu lehce stiskl drštičku a nařídil zmlknout.“

„Co mu dát do kotce nějaké hračky, aby se zabavil.“

„Má v něm tolik krámů, že se do něj pomalu nevejde. On se ovšem dobývá ven a na hračky kašle.“

„Svoboda je svoboda. Však mu dříve nebo později dojde, že volnost je v přímé závislosti na poslušnosti a kázni,“ mudrovala paní.

„Zítřka k vám zajedeme,“ dodala s poznámkou, že přiveze svůj vyhlášený velikonoční mazanec. Pepíček rád sladké, tak aby si obalil nervy a nenadával, že mu podstrčila

rozmazleného fracka. Úplatek to údajně není. Jen malá přátelská pozornost. Tvrdí bez uzardění.

Po návratu mi průběh návštěvy popsala.

S pánem přijeli k Radce domů. Pepíček byl v práci. Jakmile Ortíka vypustila z kotce., nastalo velké vítání. Nadšeně skákal na pána, házel záda a chtěl hladit břicho, bujaře vyskakoval, vrtěl ocáskem. Přebíhal od něj k paní.

„Nechám ho ve spodním výběhu, ať se vyřádí na trávě,“ pravila Radka.

Ortík za ní radostně uháněl. Sotvaže zjistil, že ho miní zavřít, přikrčil se, vyrazil a prolétl jí mezi nohama ven. Radka mu do výběhu házela hračky v naději, že ho zaujmou. Marnost nad marnost. Chlapec je rozumu velice bystrého. Každý následný pokus šoupnout ho do spodní zahrady končil jeho opětovným útekem. Nakonec boj vzdal. Byť je malý, došlo mu, že nad Radkou nezvítězí.

Lili,

nevím jak Ty, ale já se stále náramně bavím nad lidmi s náhubky. Má paní je pojala jako módní záležitost. Když jdeme cvičit, nasadí si vojenský maskovací. Než vyrazí na nákup, přehrabuje se ve velkém sáčku plném rozmanitých hadříků, jimž z jakéhosi důvodu říká roušky. Dohlížím na ni, abych se za ni nemusela stydět. Tedy, aby barevně i vzorem ladil s oblečením.

Ohromně mne zajímá, jak bude vypadat, až přijdou vedra. To si obvykle, než vyrazí do víru velkoměsta, nasazuje apartní klobouček. Už ji vidím – klóbrce a k němu náhubek. Přidá-li navíc sluneční brýle, bude vypadat jak lupička chystající se přepadnout banku nebo, zahalena do jemného parfému, jako manželka na záletech. Legrační představa.

Moje velevážená docentko Lili Goldová,

tímto psaním se s voláním Adieu! loučím s předchozím životem rodičky a matky a halekám: Vítej!. Vyrážím totiž na novou životní pouť bez dětiček, bez kojení a soustavného uklízení. Těším se na cvičák, na kamarády, které tam mám. Na nové lásky. Nemohu se dočkat, až zase budeme s paní vyrážet na dlouhé procházky, až po výcviku zavelí: Volno! a já se budu honit s větrem o závod v lukách a v polích. Vychutnávat si svobodu a radost z pohybu.

Papapa, má milá.

Neboj, budu Ti psát dál. Slibuju! Jako první Ti prozradím, co se dělo, když nám utekl služební pes. To byly manévry! Mám rovněž spoustu novinek o mých dětičkách. Nasměješ se.

Hurá do života!

Tvá pilná studentka a přítelkyně Fatty Z Daskonu

